Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ : Μπροστά στην ιδιώτευση & στον φόβο, Κοινωνικοί – Συλλογικοί αγώνες & Συλλογικές δομές – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Υποσχέσεις, μεγάλα λόγια που θα ξεχαστούν σε λίγους μόλις μήνες όπως τα σκάνδαλα, δωράκια σε εφοπλιστές και μπατζανάκια, πολεμολαγνεία, παντού πρωτιές και νίκες του έθνους και της οικονομίας. Μια από τα ίδια ξανά.
Η φετινή συγκυρία της ετήσιας εξαγγελίας-προεκλογικής καμπάνιας της ΔΕΘ εντάσσεται σε μία συνθήκη κοινωνικής κονιοποίησης της υποτίμησης της καθημερινότητας αλλά και της ίδιας της αξίας της ζωής. Από τη μία μετράμε περισσότερους/ες από 10 νεκρούς/ές από τις πυρκαγιές του καλοκαιριού και από την άλλη ερχόμαστε ολοένα και πιο κοντά με τον ίδιο τον πόλεμο και τις συνέπειες του, όπως η αύξηση του κόστους βασικών αγαθών και της ενέργειας. Σε όλες τις περιπτώσεις, η κοινωνία είναι η μόνη χαμένη.

Η κοινωνία βιώνει μία μόνιμη συνθήκη ανασφάλειας, κρίσης και φόβου. Μία συνθήκη όπου καλείται να προσαρμοστεί στα απανωτά χτυπήματα που δέχεται, με μοναδικό στόχο να επιβιώσει. Ιδιαίτερα στην μετά-covid εποχή όλη η οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή αποτελεί μία κατάσταση συνεχούς και έκτακτης ανάγκης και κρίσης. Η σταδιακά σταθερά αυξανόμενη υποτίμηση της ζωής (ακρίβεια, υγεία, κοινά αγαθά, εργασιακά, γυναικοκτονίες – έμφυλη βία, κρατικές δολοφονίες, καταστροφές) εισπράττεται με τη μορφή και τη δύναμη της συνήθειας. Βασικό

εργαλείο σε αυτήν την εγκαθίδρυση παίζει και η θανατοπολιτική και ρατσιστική ρητορική μίσους της Κυριαρχίας ως προς κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστ(ρι)ες και οι Ρομά.

Καταλήγοντας στην διαρκή άνοδο της Ακροδεξιάς και σε βίαιες καταστάσεις κοινωνικού κανιβαλισμού, όπως παρατηρείται τελευταία και στη νεολαία. Κι εκεί, όμως, η Εξουσία επιβάλει ένα πλαίσιο αποκλειστικά ποινικοποίησης και αυστηροποίησης. Χωρίς καμία μέριμνα και ενημέρωση, με μόνο στόχο την ενοχοποίηση της κοινωνικής ομάδας, ενώ από μόνο του το γεγονός πως μιλάμε για παιδιά το κάνει αρκετά επικίνδυνο.

Έτσι, δημιουργείται ένας ανθρωπότυπος γεμάτος φόβο και καταπίεση με την αφαίρεση της ικανότητας να φανταστεί μια καλύτερη ή άλλη πραγματικότητα με διαφορετικά νοήματα – η ικανότητα να φανταστεί ότι μπορεί να υπάρξει επιλογή. Ένας ιδιώτης αποκομμένος από κάθε τι συλλογικό μέσα στο συνεχές άγχος, στην απογοήτευση και στην απομόνωση, με έναν ατομικιστικό τρόπο σκέψης – ο/η καθένας/μια για την πάρτη του/ης κι εν τέλει στην ματαίωση, ενσωματώνοντας ακόμα και χαρακτηριστικά τραύματος με μία μόνιμη κατάσταση ήττας ως προετοιμασία για τα επόμενα χτυπήματα. Αυτή η εσωτερίκευση μιας ήττας αποτυπώνεται, επίσης, κι εντός του ευρύτερου “κινηματικού” χώρου, μιας και είναι, είτε το επιδιώκει είτε όχι, συνεχώς σε άρρηκτη σχέση με την κοινωνία.

Γι’ αυτό οι απαντήσεις σε όλα όσα συμβαίνουν οφείλουν να παραμένουν συλλογικές. Η ίδια η ιδιώτευση και οι ατομικές λύσεις συμπαρασύρουν τον φόβο, την παραίτηση κι εν τέλει την απάθεια. Μπροστά στην εξατομίκευση της εποχής μας και του νεοφιλευθερισμού, να χτίσουμε τις συλλογικές διεκδικήσεις -ακηδεμόνευτες, χωρίς λογικές ανάθεσης και μαχητικές- και τις συλλογικές δομές -αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, αντίστασης- στο εδώ και στο τώρα και πέρα από το υπάρχον. Για μία ζωή κι όχι επιβίωση που να αξίζει να βιωθεί. Γιατί ότι έχουμε είναι ο ένας την άλλη.

Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ.:

Σάββατο 05/09, 18:00, Καμάρα

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ,
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΩΤΗΡΕΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Προβολή/Συζήτηση:”Το χαμόγελο που έσβησε γελώντας στον ήχο μιας πιστολιάς”. Ντοκιμαντέρ “αφιερωμένο στη ζωή του Χρήστου Τσουτσουβή – 40 χρόνια μετά: Μία αποτίμηση του τότε και του τώρα με ομιλητές αυτούς που σύρθηκαν στα δικαστήρια γι’ αυτήν την εποχή

Τετάρτη 04/06 στις 20:30 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο
Προβολή/Συζήτηση:
“Το χαμόγελο που έσβησε γελώντας στον ήχο μιας πιστολιάς”.
Ένα ντοκιμαντέρ από το “blog katrami” αφιερωμένο στη ζωή του Χρήστου Τσουτσουβή. (Περισσότερα εδώ:

https://katrami.espivblogs.net/…/to-chamogelo-poy…/)
40 χρόνια μετά: Μία αποτίμηση του τότε και του τώρα με ομιλητές αυτούς που σύρθηκαν στα δικαστήρια γι' αυτήν την εποχή.
Μαζί μας θα είναι:
– Νώντας Σκυφτούλης, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στην "17 Νοέμβρη"
– Γιώργος Μπαλάφας, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στην "αντικρατική πάλη"
– Θόδωρος Πισιμίσης, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στον "ΕΛΑ".

"Δεν μπορείς να διαβείς το ίδιο ποτάμι δύο φορές"
Ηράκλειτος

Η εποχή του Χρήστου Τσουτσουβή είχε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές/κινηματικές προσλαμβάνουσες για να ακολουθήσει κανείς το δρόμο της "νομιμοποιημένης παρανομίας".
Κάθε εποχή ανήκει στην εποχή της και οι παρακαταθήκες που αφήνει δεν είναι η συνέχεια μίας επανάληψης αλλά η συνέχεια της κριτικής σκέψης, που δεν αρνείται τον εαυτό της για ό,τι έχει πράξει.Στο ντοκιμαντέρ που είναι αφιερωμένο στη ζωή του, μιλούν αυτοί που πρέπει να μιλήσουν και που θα είναι όλοι παρόντες στην εκδήλωση.

Απο την μεριά μας στην σημερινή εποχή του τώρα, χρήσιμος είναι και ο παρακάτω μύθος:
"Ήταν μία φυλή που ζούσε μέσα στην κανονικότητά της με όλα τα γνωστά προβλήματα για την αναπαραγωγή της. Αυτή την κανονικότητα ήρθε να την διαταράξει η παρουσία ενός φιδιού που άρχισε να κυκλοφορεί την ημέρα ανάμεσά τους σφυρίζοντας, όπως κάνουν όλα τα φίδια. Οι κάτοικοι και ιδιαίτερα αυτοί που ευημερούσαν από τους κατοίκους, στην παρουσία του κι από φόβο, κατέφυγαν στον μάγο της φυλής που μόνον αυτός μιλούσε στα ζώα. Του εξηγήσαν οτι φοβούνται να κυκλοφορούν έξω γιατί νιώθουν πώς το φίδι μπορεί να τους επιτεθεί. Ανέλαβε λοιπόν να συνετίσει τον όφη και να του εξηγήσει πώς οι κάτοικοι φοβούνται μήπως τους δαγκώσει, κι αν θέλει να κυκλοφορεί

ελεύθερα στους δρόμους θα πρέπει κάτι να κάνει γι’ αυτό. Τα λόγια του έπιασαν τόπο, το φίδι έδωσε τον λόγο του και έπαψε να σφυρίζει, μόνο που τώρα ξεθάρεψαν οι κάτοικοι και άρχισαν να το περιφρονούν, να το χλεβάζουν και να το κλωτσούν. Ήταν η σειρά του φιδιού να παραπονεθεί στον μάγο για την συμπεριφορά των κατοίκων. Και ο σοφός μάγος του απάντησε: εγώ εννοούσα να μην τους δαγκώσεις, δεν σου είπα να μην σφυρίζεις”

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εισήγηση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης την 1η μέρα του 2ημέρου εκδηλώσεων: Η πόλη πέρα από τις εκλογές

Εκδήλωση *:“Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος; Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χωρών και των καταλήψεων”*

Εισήγηση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης

Η πραγματικότητα σήμερα μας βρίσκει όλες και όλους σε μία προσπάθεια να ισορροπήσουμε μεταξύ επιθυμίας για ζωή και προσπάθειας για επιβίωση. Με βασικές ανάγκες όπως στέγη, τροφή, υγεία και εκπαίδευση να γίνονται όλο και πιο απλησίαστες για την κοινωνική βάση, η συλλογικοποίηση αποκτά όλο και πιο ζωτική σημασία.

Οι συνεχείς ρυθμοί της καθημερινής ζωής, των συνεχόμενων υποχρεώσεων και της εργασίας, έχουν επιδράσει σε τεράστιο στην

κοινωνική αποξένωση και την αδιαφορία. Η πόλη νοείται ως ένα συμβιβαστικό πεδίο αναγκαστικής αλληλεπίδρασης με τον διπλανό, από το οποίο προσπαθούμε κάθε φορά να αποδράσουμε με την πρώτη ευκαιρία. Το αποτέλεσμα είναι λυπηρό: το όποιο ενδιαφέρον έχουμε για καλή ζωή να μην εστιάζεται στο πώς θα φτιάξουμε την ζωή έστω λίγο πιο βιώσιμη αλλά στο πώς θα ξεφύγουμε ή θα βρούμε τρόπους να ξεχαστούμε από αυτή.

Τα ερωτήματα ωστόσο παραμένουν: Πώς θα καταφέρουμε να επιστρέψουμε σε έννοιες όπως η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη, όταν το κράτος ως εγγυητής της κοινωνικής αναπαραγωγής προβάλλει

και προωθεί τον κανιβαλισμό και την ατομικότητα; Πώς θα δώσουμε ξανά νόημα σε ζητήματα όπως αυτό του δημόσιου χώρου, αν αυτός δεν υπάρχει ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, υπάρχει αλλά δεν έχουμε πρόσβαση σε αυτόν; Παράλληλα, όμως, και κύρια, γιατί μας απασχολεί τόσο το ζήτημα των δημοσίων χώρων σε σχέση και με την πόλη; Ο δημόσιος χώρος ανέκαθεν αποτελούσε σημείο συνάντησης των πολλών,

ελεύθερης έκφρασης των από τα κάτω, πεδίο ζύμωσης και αλληλεπίδρασης. Αποτελούσε και αποτελεί, δηλαδή, χώρο όπου παράγεται πολιτική και σκέψη. Κυρίως, όμως, αποτελεί τον καρπό κάθε κοινωνικής αντίστασης και αμφισβήτησης των επιταγών της Κυριαρχίας. Θα πρέπει να αναρωτηθούμε, ωστόσο, εάν και κατά πόσο η σύγχρονη ζωή επιτρέπει την ύπαρξη του χαρακτήρα αυτού ή αν η ιδιώτευση έχει ριζώσει τόσο πολύ στη συλλογική συνείδηση, που πλέον θα πρέπει να προσεγγίσουμε το θέμα αυτό με νέους όρους.

Το ζήτημα του δημόσιου χώρου έρχεται σε άμεση σύνδεση με την αρχιτεκτονική, τη δομή και την λειτουργία των μεγαλουπόλεων στο σήμερα, καθώς στην ανάπτυξη του αστικού ιστού. Η οποιαδήποτε σκέψη για δημιουργία χώρων ελεύθερων και με κοινωνικό πρόσημο καίγεται στον βωμό του κέρδους και του τραπεζοκαθίσματος. Έτσι, ο Πολίτης -Κάτοικος λογίζεται πρώτα ως καταναλωτής/ρια και μετά ως ενεργό μέλος ενός συνόλου με

κοινό γεωγραφικό, οικονομικό, κοινωνικό έδαφος. Γι’ αυτό τον λόγο βλέπουμε όλο και πιο συχνά τις πλατείες, τα πάρκα, τους δρόμους κ.ο.κ να αποκτάνε έναν χαρακτήρα τελείως αποστειρωμένο και παράλληλα αρκετές φορές αφημένα στο έλεος του κάθε επιχειρηματία. Η χρησιμότητα και το νόημα του δημόσιου χώρου, έτσι όπως κατευθύνεται από την Εξουσία, δε νοείται παρά ως ένα πεδίο προς εκμετάλλευση, όπως τα κοινά αγαθά. Γι’ αυτό το λόγο θα πρέπει ναχρησιμοποιείται αποκλειστικά με βάση το χρηματικό κέρδος και οτιδήποτε δεν μπορεί να αποδώσει ανάλογα ως προς αυτό είτε θα πρέπει να αναμορφωθεί είτε να απαξιωθεί πλήρως.

Η αναμόρφωση έχει να κάνει με την ανακατάταξη των αναγκών που δημιουργούνται γύρω από τον δημόσιο χώρο. Έννοιες και ανάγκες όπως η συνεύρεση, η κοινωνικοποίηση, η ελεύθερη πρόσβαση -χωρίς αντίτιμο και με καθολική προσβασιμότητα- παραμερίζονται. Αντιθέτως, για τον δημόσιο χώρο προωθείται ένας χαρακτήρας που έχει να κάνει με το στιγμιαίο, π.χ ξεκούραση σε ένα παγκάκι μέσα στο συνεχές τρέξιμο της πόλης, αλλά και την απαγόρευση οποιασδήποτε εκδήλωσης παρεκκλίνει από τα standards της Εξουσίας και της Ελληνικής Αστυνομίας. Η φυσιογνωμία της πόλης, δηλαδή, αποκτά έναν χαρακτήρα εμπορευματοποιημένο και αποστειρωμένο, ελκυστικό μόνο για τους επισκέπτες της.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη υπάρχουν και αλληλοεπιδρούν οι καταλήψεις και οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι. Όντες οργανισμοί δημιουργίας ενός διαφορετικού πολιτισμού, αυτού της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της κοινότητας, της διαρκούς αμφισβήτησης, αποτελούν παράλληλα έναν χώρο δημόσιο -ως προς την χρήση του- πέρα από το Κράτος και την Αγορά , ένα αυθεντικά δημόσιο πεδίο αλληλεπίδρασης και μπολιάσματος νοημάτων και αντίστασης στο υπάρχον. Για όλα αυτά θα μας μιλήσουν καλύτερα οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είμαστε σήμερα μαζί.

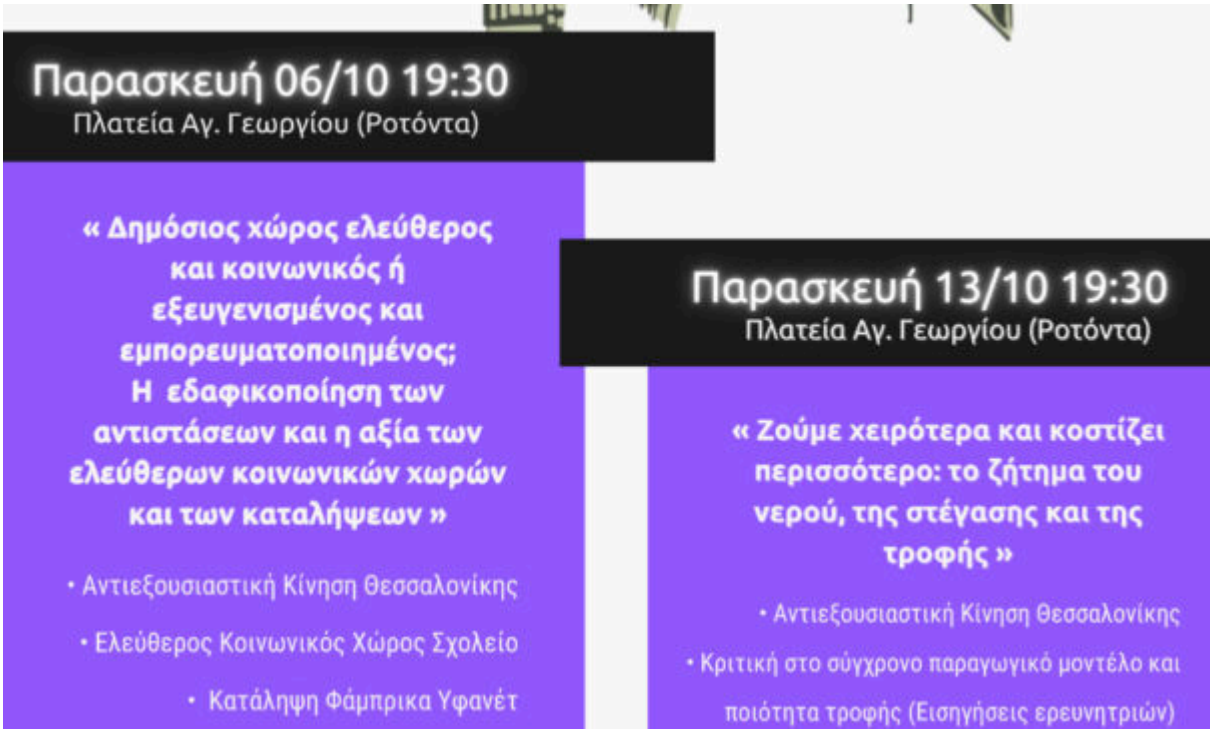
Από την μεριά μας, αν θα μπορούσαμε να προσφέρουμε κάτι παραπάνω με βάση και την εμπειρία μας από την συμμετοχή μας στους ελευθέρους κοινωνικούς χώρους και σε καταλήψεις είναι το κατά πόσο καταφέρνουν να μπολιαστούν με την κοινωνία και να

βγούνε και πέρα από τους τοίχους του εγχειρήματος. Γιατί μπορεί να είναι μεν ανοιχτοί και όντως να δημιουργούν ένα πεδίο αμφισβήτησης, όμως συναντάται αρκετά συχνά η δυσκολία να γίνει ορατό αυτό στην κοινωνική και δημόσια σφαίρα. Δεν αρκεί ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος να είναι ανοιχτός και γεμάτος ζωή για να παράξει κοινωνικό νόημα και χρησιμότητα, παρότι αυτό αποτελεί και το μεγαλύτερο πεδίο αντίστασης στην κρατική καταστολή. Αλλά διαφαίνεται πως είναι αναγκαίο να υπάρχει συνεχώς στον δημόσιο χώρο, προπαγανδίζοντας τις θέσεις του και κάνοντας πολιτική. Με λίγα λόγια, δεν φτάνει να έρχεται μόνο η κοινωνία στους Ε.Κ.Χ.· πρέπει να βγούνε κι αυτοί προς την κοινωνία και να αλληλοεπιδράσουν στη δημόσια σφαίρα.

Ο δημόσιος χώρος δεν αναπλάθεται μόνος του, αντιθέτως φτιάχνει τα νοήματα που του δίνονται. Κι αν δεν τα δημιουργήσουμε εμείς, τότε οι εταιρείες και το κράτος θα εξακολουθούν να έχουν το πάνω χέρι. Γι’ αυτό επιλογή και στρατηγική μας είναι να κάνουμε όσα περισσότερα δρώμενα -πολιτικά και πολιτιστικά- γίνεται σε πάρκα και πλατείες, έτσι ώστε να δοθούν τα δικά μας χαρακτηριστικά και να παύσει η μονοτονία της κατανάλωσης και της αποστείρωσης. Να ξανααναρωτηθούμε τι σημαίνει να είσαι κάτοικος μιας πόλης και τι μπορεί να γίνει για να φουντώσει η αίσθηση της συλλογικοποίησης και της κοινότητας μέσα στις γειτονιές. Από τα πάρκα και τις πλατείες που μένουν γυμνές χωρίς δέντρα και δημόσιες βρύσες μέχρι τον διαρκή εξευγενισμό των γειτονιών μας που κάνουν την ζωή εκεί πλέον απλησίαστη,
Να επιχειρήσουμε να δώσουμε πνοή και ζωή στις γειτονιές!
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η πόλη πέρα από τις εκλογές
διήμερο εκδηλώσεων 06 κ 13/10
Δημόσιος χώρος, κοινά αγαθά, για μια ζωή
ελεύθερη κι κοινωνική χωρίς περιφράξεις κρατικές
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Παρασκευή 06/10 19:30
Πλατεία Αγ. Γεωργίου (Ροτόντα)
« Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος; Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χωρών και των καταλήψεων »
• Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
• Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
• Κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ
Παρασκευή 13/10 19:30
Πλατεία Αγ. Γεωργίου (Ροτόντα)
« Ζούμε χειρότερα και κοστίζει περισσότερο: το ζήτημα του νερού, της στέγασης και της τροφής »
• Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
• Κριτική στο σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο και ποιότητα τροφής (Εισηγήσεις ερευνητριών)